

TORONYIRÁNY

XII. 49.

2018. december 9.



SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Advent 2. vasárnapja

December 14. Keresztes Szent János áldozópap és egyháztanító



Örök advent vagy te, akinek mindig jönnie kell, de soha nem úgy jön, hogy már minden várakozás teljesülne. Csak elérhetetlen messzeség vagy? Vagy távoli látóhatár? Vagy örök Ma vagy és minden pillanatban egyformán közel és távol, minden időt és minden változást magába foglaló?

Íme, jössz! Ez sem nem múlt, sem nem jövő, hanem az önmagát beteljesítő jelen. Még mindig tart eljöveteled egyetlen órája, és amikor vége lesz, akkor majd megtudjuk, hogy valóban eljöttél. Engedd, hogy eljövetelednek ebben az órájában éljek, hogy benned élhessek, Eljövendő Isten!

Karl Rahner

Még harc és küzdelem a sorsunk. Az út még nehéz, és valószínűleg még meredekebb is lesz. Az Emberfia megmutatja nekünk az embert a meggyalázott és meggyilkolt, az éhező és halálos beteg embertársunkban is. Nem kell az emberfölötti emberre (az Übermensch-re) várnunk, mert Isten lett emberré. Szabad-e kevesebbnek lennünk, és akarhatunk-e kevesebbek lenni, mint az emberré lett Igének testvérei?

Karl Lehmann

A szentmise olvasmányai

- 1. Bár 5,1-9** Minden nehézség és zsácutca ellenére Isten boldog jövő felé hívja és irányítja választott népét.
- 2. Fil 1,4-6.8-11** Az apostol bíz abban és állandóan imádkozik azért, hogy a filippi közösséget az evangélium ismerete vezesse el a valódi szeretetben való gazdagságra, és így feddhetetlenül állhassanak készen a Krisztussal történő végső találkozásra.
- 3. Lk 3,1-6** Tibériusz császárságának, Poncius Pilátus helytartóságának idején Keresztelő János a nyilvánosság elé lépésével megkezdi prófétai küldetésének teljesítését a Jordán folyó vidékén.

Az előfutár

Az egész ószövetségi üdvtörténet bevezetés, előkészület volt a Megváltó eljövetelehez. De Malakiás prófétánál külön szó van isteni követről, aki közvetlenül előkészíti az útját (3,1). Ez a küldött Keresztelő János. A régi próféták alakja és buzgósága elevenedik meg benne, s az Ószövetségnek azt a prófétai jellegét képviseli, amely a Megváltó eljövetele valóban teljesebbnek tekintette. Zakariásnak és Erzsébetnek a fia, születését jelek kísérik, a kiválasztást, a megszentelést és a prófétai elhivatottságot gyermekkorában kapja. Az evangélisták megjegyzik róla, hogy serdülő korától a pusztában élt. Ma az új leletek alapján sokan feltételezik, hogy a pusztá alatt a kumráni esszénus közösséget kell érteni. Ruhája, a bőrvéllel átkötött teveször köntös Illésre emlékeztetett, tápláléka pedig a szegények étele volt: sáska és erdei méz.

Az evangélium így foglalja össze működését: „Föllépett egy ember, akit az Isten küldött, s akinek János volt a neve. Tanúságtételre jött, hogy tanúskodjék a világosság mellett. Nem ő volt a világosság, hanem bizonyosságot kellett tennie a világosságról.” Tanúságtétele nem abban állt, hogy a kapott természetfölötti jelek alapján hitt Krisztusban, bemutatta őt népének és a bűnbánat hirdetésével előkészítette a népet az evangélium befogadására. Feladatát olyan odaadással teljesítette, hogy Krisztus így nyilatkozik róla: „Mit mentetek ki látni a pusztába? Széltől hajladozó nádat?... Előkelő ruhába öltözött embert? Akik előkelő ruhát viselnek, a királyok palotáiban vannak. Miért mentetek ki? Próféta látni? Igen, mondom nektek, többet, mint próféta.” Több a prófétáknál, mivel küldetése magasabbrendű. De az éltszentség és hivatástudat is akkora benne, hogy „Az asszonyok gyermekei között nem született nálánál nagyobb.”

János a régi prófétákhoz hasonlóan kapja a kinyilatkoztatást Krisztusról. Ő maga így számol be élményéről: „Előzőleg nem ismertem őt, hanem aki engem küldött vízzel keresztelni, azt mondta nekem: Akire látod a Lelket leszállni, és rajta maradni, az

Szentlélekkel fog keresztelni. Én láttam és tanúságot is tettem arról, hogy ő az Isten Fia” (Jn 1,33-34). Nincs tudomásunk arról, hogy János csodákkal igazolta volna küldetését. Tőle nem is követelt senki ilyen jeleket. Élete és beszéde annyira megegyezett a prófétákéval, hogy a nép előtt ez elég bizonyítéknak számított. A mi számunkra pedig az a döntő, hogy Jézus Krisztus igazolta őt.

Különböztetése és viselkedése azt mutatja, hogy egészen átadta magát küldetésének. Semmit nem elővételez a Messiás tanításából, csak az utána való vágyat és a benne való hitet erősíti. A bálványimádás veszélye már nem fenyegeti a népet, mint a régi próféták korában, de szükség van arra, hogy a törvény igazi szellemében készüljenek Isten országának közeledésére. Az egyszerű nép a maga módján a régi vallási hagyományból élt: annak csak jó szóra és bátorításra volt szüksége. A szövetség szellemét inkább a vallási vezető réteg üresítette ki: a farizeusok és törvénytárgyalók. Náluk Ábrahám utódainak kiválasztottsága már nem tanúságtétel az egy Isten mellett, hanem vallási és nemzeti elbizakodottság forrása. Mivel rajtuk kívül minden más nép bálványimádó és népük közül is csak ők tudják a törvény előírásait értelmezni, azért Istennek szüksége van rájuk. Ezzel az Isten előtti hódolat helyére lépett bennük az önteltség és a gög. Azért János csak velük szemben használja a kemény szavakat: Viperák fajzata, teremjétek a bűnbánat méltó gyümölcsseit. Ne emlegessétek, hogy Ábrahám az atyátok, Isten tud a kövekből is fiait támasztani Ábrahámnak.

Ezzel világosan megfogalmazza azt a tételt, ami már felcsillant a prófétáknál is, hogy az üdvrend hordozói nem csupán Ábrahám testi leszármazottai. Pál apostol később még világosabban kifejti, hogy azok az igazi utódok, akik a pátriárka hitét utánozzák és öröklük (Gal 4,21-31). Jézus Krisztus pedig példabeszédeiben nyomatékosan azt a gondolatot, hogy az Atya teljesen szabadon, saját akaratának megfelelően osztogatja országának kegyelmi javait.

János tehát a bűnbánat hirdetése mellett a vallási szűkkeblőséget is elítélte, s ezzel eléje dolgozott az egyetemes vallás kialakulásának. A megvalósulás módját azonban ő sem látja, de kellő alázattal rábíz mindent Isten akaratára. Amikor Jézus megkezdte működését s az emberek Jánost otthagya egyre inkább köréje csoportosulnak, János akkor is igazi hittel nyilatkozik: „Ti magatok vagytok tanúim, hogy megvallottam: Nem vagyok a Messiás, hanem csak az előfutára. A menyasszony a vőlegényé; a vőlegény barátja, aki mellette áll és hallja őt, szívből örül ujjongásának. Ez az öröme most beteljesedett. Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbednem” (Jn 3,28-29). Az isteni kinyilatkoztatás alapján igazi képe volt a Messiás nagyságáról: ő maga nem méltó arra, hogy saruszját megoldja. Nincs okunk feltételezni, hogy a Szentháromság titkáról és ezzel kapcsolatban a megtestesülés misztériumáról külön kinyilatkoztatást kapott volna. Ellenben elevenen hitte azt, aminek nyoma már az Ószövetségben is megtalálható, hogy tudniillik a Messiás különös értelemben az Isten Fia, azért ilyen nevek illenek hozzá: csodálatos, tanácsadó, erős, Isten, béke fejedelme, a jövő századok atyja (vö. Iz 9,6).

Jézus nem olyan mindent elsöprő teofániával kezdte meg működését, mint ahogy azt kortársai általában várták. Közben János nyilvánosan megfeddte Heródes Antipást házassági botránya miatt és ezért börtönbe került. Mivel Jézus módszerét ő sem ismeri fel, lelkében bizonytalanság ébred; két hűség emberét elküldi hozzá és megkérdezi: Te vagy, akinek el kell jönnie, vagy mást várunk? A kinyilatkoztatáson alapuló hite nem ingott meg, csak viselkedését nem értette, de annyit tudott, hogy választ és magyarázatot csak tőle kaphat. Jézus azzal válaszol, hogy rámutat az ószövetségi jóvendölésekre. Ott is arról van szó, hogy az emberi gyarlóság orvoslója lesz, nem pedig politikai veretű uralkodó, s boldog, aki benne meg nem botránkozik. Isten gondviselése s viselkedése tehát a messiási korban is titokzatos marad. A hit nem oszlat el minden homályt, sőt a hívőnek állandóan birkóznia kell a kívülről vagy belülről eredő kételyekkel. Csak az igazság további keresésével és a kegyelem világosságával győzheti le azokat.

Gál Ferenc

Szülők és gyermekeik: hogy jól éljünk együtt (24.)

Hogyan válhat belőlünk don Bosco szerint nevelő vagy szülő?

XVII. A család, mint elsődleges nevelési rendszer

6. A család: az első érzelmi és társadalmi környezet

Ferdinando Montuschi (pedagógus) azt állítja, hogy a család az első érzelmi és társadalmi környezet az egyén számára. Ez a társas kapcsolatok prototípusai kialakításának helye. Amit a gyermek megtanul megélni otthon, a családban, azt viszi tovább a külvilágba, a társadalomba. Ha például megtapasztalja, hogy testvérével osztoznia kell bizonyos tárgyakon, eseményeken, érzelmeken és magatartásformákon, mindezt magával fogja vinni a tágabb környezetébe.

A családban alakul ki a társas kapcsolatok struktúrája (az a mód, ahogyan a kapcsolatokról gondolkodunk), itt keletkezik az érzelmi és társas kapcsolatok „öslenyomata”. Ez azt jelenti, hogy amennyiben a gyermek szeretetet, melegséget, megértést kap otthon, könnyebb lesz a számára a tanult dolgok kivetítésének elve miatt ugyanezt átvinnie a saját családi környezetén kívülre.

Vannak olyan gyermekorvosai rendelők, ahol ott találjuk a falon a következő tíz állításból álló szöveget:

„A gyermek azt tanulja meg, amit átél.

- Ha a kiabálásban és az agresszivitásban él, megtanulja, hogy ő is támadó legyen, és a kapott kegyetlenség okán a társadalom erőszakos tagjává válik.
- Ha bátorítás veszi körül, megtanulja, hogy bizalma legyen, és vállalkozó kedvű.
- Ha tiszteletben él, megtanul másokat tisztelni.
- Ha örömben él, azt tanulja meg, hogy derűs legyen.
- Ha derűs környezetben él, kiegyensúlyozottabb lesz.
- Ha megbecsülik, azt tanulja meg, hogy magabiztos legyen.
- Ha barátságban él, valóban barátja lesz a világnak.
- Ha becsületben él, megtanulja, mi az igazság és az őszinteség.
- Ha kritika veszi körül, megtanul másokon ítélkezni.
- Ha szeretetben él, megtanulja megtalálni a szeretetet a világban.

...Vajon milyen légkörben él az én gyermekem?”

7. A család: négy dimenziós rendszer

A családi nevelés ideje és helye akkor nyeri el teljes értékét a személy fejlődése szempontjából, ha a következő négy dimenzió figyelembe vételével épül fel és élük meg.

A motiváció dimenziója

A szülőnek a gyermek irányában tett sokféle tevékenységét átfogó motivációja nem lehet más, mint a személy egésze iránti tisztelet, nem pedig egyik vagy másik vonásának kiemelése.

A fejlesztés művét úgy kell felépíteni, hogy kiegyensúlyozott módon egészítik benne egymást az emberileg értékes fejlődés egyes elemei.

A gyermeknek teljes körű növekedésre van szüksége, ápolni kell benne, vele és az ő számára a személyes fejlődés különféle területeit: a személy érzelmeit, az értelmét, a fizikai, társas és szellemi vetületét. A gyermeket globális módon kell nevelni.

Ha teljes körűen kívánom fejleszteni a személyt, ez megkívánja, hogy meghatározzák azokat a helyeket és időket, amelyek segíthetnek kihozni a személyből a benne rejlő képességeket.

Gyakran megesik, hogy a nevelői tevékenység csak egy irányba halad: előtérbe állítják az értelem fejlesztését, és ekkor mindent elkövetnek azért, hogy hely, idő és energia legyen az intellektuális képességek fejlesztésére. A gyermek lediplomázik,

alkalmasint kiváló teljesítménnyel, és akkor döbbennek rá, hogy növekedésének egyéb összetevőit kevésbé ápolta benne, figyelmen kívül hagyta olyan területeket, amelyek éppolyan fontosak a fejlődés szempontjából: első volt az iskolában és utolsó az életben.

Találkozunk olykor olyan emberekkel, akik intellektuális szempontból valóban „csúcst” jelentenek, ám az emberi kapcsolatok terén egyszerűen csődöt vallanak. Vannak olyan politikusok, akik „emberségük” egyetlen oldalának fejlesztésére koncentráltak: ragyogó politikusokká váltak, de például gyakran csak nagy machinátorokká. Képzésük csődöt mondott a lét síkján, műveltségükhöz nem párosult erkölcsi, értékcentrikus fejlődés.

Évek óta beszélnek a „birtokolni vagy létezni” kettősségéről, és mindenki egyetért abban, hogy jelentős fontosságot tulajdonítanak a létezés síkjának a birtoklás síkjához képest. Valójában nagyon sok még az anyai szülő, aki azon aggódik elsősorban, hogy gyermekeinek anyagi javakat juttasson, és elhanyagolja a létezési szféráját noha ez, ha gondolkodunk róla, valóban szikla lehet, amelyre a fiatal egész fejlődését alapíthatjuk.

A kapcsolat dimenziója

A kapcsolat dimenziója a személyes viszonyok kölcsönösségére vonatkozik: amikor gyermekemet nevelem, ő is nevel engem. Ez az interakció bumeráng-elve. „Senki sem nevel senkit – állítja Freire -, mindnyájan kölcsönös nevelésben veszünk részt”. Minden szülőnek így kellene szólnia magához: „A gyermekem folytonosan nevel engem, ha odafigyelek szükségleteire, amelyek növekedéséből fakadnak, az üzeneteire, a magatartására: vajon hányszor szólít fel ezekkel engem arra, hogy következetesebb legyek?”

Dinamikus dimenzió

Ezen azt kell értenünk, hogy a fejlődés dimenziója, vagyis azt, hogy a nevelést láncszerűen felépített folyamatként fogjuk fel, amennyiben minden elem, helyzet, fejlődési szakasz a személynél összeköttetésben áll a következővel.

Gondoljunk el például egy hároméves gyermeket, aki a miértek korszakát éli és ezernyi kérdéssel ostromol bennünket. Ennek a fejlődési szakasznak meghatározott ideje és helye van. Ha a szülő nem felel meg a miértekre, vagyis a kisgyermekkel nem hoz létre párbeszédet, kommunikatív kapcsolatot, előfordulhat, hogy a későbbiek folyamán ez a gyermek nem fordul többé hozzá kérdésekkel, vagy esetleg nem is beszél hozzá.

A kommunikáció felborulásának is szerkezete van az időben, nem hirtelen jön létre a gyermek szeszélye folytán. A gyermek és a felnőtt közötti kommunikációs gát az el nem kezdett kommunikáció következménye, ami már kezdetben megállt, tiltásba ütközött, elferdült az oda nem figyelés, nevelői hozzá nem értés következtében, a szülő túlzott elfoglaltsága miatt (munka, háztartásvitel stb.), vagy, mert uralkodni akart a gyermekben („az én szüleim nem viselik el, ha nincs igazuk”; „Apámmal/anyámmal nem lehet vitatkozni: ha kinyitom a számat, azonnal szólnak, hogy csukjam be!”).

A nevelés olyan folyamat, amelyen belül tiszteletben kell tartani az egyes fejlődési szakaszokhoz tartozó időket és helyeket. Ad absurdum nem lehet így szólani a gyermekhez: „Jól van, jól van, majd húsz év múlva elmondom!” ha különleges kérdéseket tesz fel négyévesen. A „hic et nunc” vagyis az az elv, hogy jelentőségteljesen kell jelen lennünk „itt és most” nagyon nagy szerephez jut a nevelési tevékenységben.

Vasárnapi jegyzet

A jelen kérdése

Tizenöt éve jelent meg egy könyv, amely filozófiai értékű, de napi életünk kérdéséről, az idő miséjét is elemzi, a három dimenziót, a múltat, a jelen és a jövőt, mint tartalmat. (A könyv Wilfrid Stinissen: *Idő és örökkévalóság* – 2002-ben íródott műve.) Általában az a vélemény, hogy a jelen szinte pillanatnyi idő, hogy máris átadja magát történelmében a múltnak. Igaz, de ebben az esetben az, amit Szent Ágoston ekként fogalmaz: „emlékezésünk: jelen a múltból, szemléletünk: jelen a jelenről, várakozásunk: jelen a jövőről.” Vagyis: a jelen az idő tengelye, páratlan lehetőség, ugyanis semmi sincs lezárva véglegesen, mindenben lehet változtatni, és mostani életünkötől függ a jövőnk. Csak egyetlen életünk. Közébe ez utóbbi, de éppen azért kell hangoztatni gyakran, ugyanis a legfontosabb igazságok esnek ki legkönnyebben életünkötől.

Ádvent szent idő, ádvent szent jelen, amely gyakran fölveti a várakozásban rejlő lehetőségek kérdéséről, a megújulását, amely a jövőre irányul. S ki ne szeretne boldogabb napokat? – amint a zsoltáros is kérdezi. Egyszerű válaszok hangzanak el, alaptézisek a szó felelősségéről, a lélek nyitottságáról, az Istennel való találkozásról, melyet karácsony csak közelebb hozhat. „A jelen Isten és ember találkozásának színhelye” – hangoztatja Wilfrid Stinissen. Ugyanis mi jobban önmagunkkal szeretünk találkozni: saját vágyainkkal, csalódásainkkal, árnyképekkel, hamis ideákkal. Ádvent jelene lehetne a tisztázás, a magunkról való lemondás, annak keresése, ami az Isten jele napjaink bármely pillanatában: a segítségben, a szeretet ezer „változatában”, amikor a spontaneitás a legértékesebb, a csendes elvonulás, amelyre például az Eucharisztia tisztelete hívja fel a figyelmet. És folytathatnánk. A könyv szerzője egyértelműen „utasít”: elmulasztjuk az Úr látogatását, amikor nem a megfelelő időben végzünk valamit: dolgozunk, amikor pihennünk kellene, aggodalmaskodunk, amikor hálát kellene adnunk, mindenféléről gondolkodunk, amikor imádkoznunk kellene.

Egyszerű példák, tehát fontosak. A világ egyre bonyolultabb a maga szerveződésében, a társadalom rákényszerül, hogy kövesse. A keresztény ember veszélyhelyzete ebben is erősödik. Kérdés: tud-e Krisztus szellemében szabadon gondolkodni, kényszerekből kibújni, egyre inkább felvenni a krisztusi dimenziót, amely éppen azért ellentmondásos, mert jelen, múlt és jövő kapcsolatában végül az örökkévalósággal, tehát Isten idejével találkozik.

hírek információk

Családi gyertyagyújtás

Bevezetés Virrad, erősödik a reménynek fénye.

Ebben erősít meg próféták beszéde.

Izajás szava is e reményt élteti,

Mikor az új élet hajnalát hirdeti.



- A második gyertya meggyújtása -

Részlet Izajás próféta könyvéből:

- + „Vigasztaljátok meg népemet!” Ezt mondja Istenetek. „Szóljatok szívéhez és kiáltstok oda neki: Véget ért szolgaságának ideje és bocsánatot nyert minden gonoszsága.” Ezért készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit! Akkor majd mindenki számára megnyilvánul az Úr dicsősége.
- *Jézus, te születéseddal meghoztad nekünk Isten szeretetét és bocsánatát. Bocsásd meg családunkban is a fölösleges veszekedéseket és sértegetéseket!*
- *Úr Jézus, születésed közelgő ünnepe újítsa meg a mi családunkban is a békességet, az egyetértést és a szeretetet!*
- *Urunk Jézus, születésed pillanatától kezdve te is megtapasztaltad családodban a nélkülözést és a mindennapi élet gondjait. Add, hogy nehézségeink ellenére megtapasztalhasssa a mi családunk is az örömet, melyet hozol nekünk!*
- + Most pedig mondjunk el közösen egy imát, hogy mindenkivel kiengesztelődve készülhessünk karácsony megünneplésére. Mi Atyánk,...

Befejezés Ébredsz a remény és szívünk átjárja,

Mert már közelebb van váltságunk nagy napja.

Növekvő reményünk két gyertya hirdeti,

Szemünkön át lelkünk megtérésre inti.

A Szegedi Katolikus Egyetemi Lelkészség megújította a nagy hagyományokkal rendelkező Szolidaritás Éjszakáját. Ezúttal nem a belvárosba invitálták a rászorulókat egy tál meleg ételre, hanem elvitték őket az Ópusztaszeri Nemzeti Történelmi Emlékparkba. Azokat hívták a vetítéssel és a Feszty-körkép megtekintésével színesített kirándulásra, akik átmeneti hajléktalan szállón, vagy alacsony jövedelemből élnek. A Szegedi Kistérség Többcélú Társulása Egyesített Szociális Intézmény és a Magyar Máltai Szeretetszolgálat munkatársainak segítségével négy helyről, összesen 21 fő jutott el a kirándulásra.

Ádventi kiállítás nyílt a közelmúltban a Szegedi Dóm Látogatóközpontban. A 2019. január 6-ig látható tárlat bemutatja a Szeged-Csanádi Egyházmegye legszebb betlehemeit, illetve a karácsonyi jelenetet ábrázoló képzőművészeti alkotásokat.

A Belvárosi Plébánia világhálós adventi naptára december 2-től tekinthető meg a www.fogadalmitemplom.hu/advent/html oldalon, ahová minden nap érdemes ellátogatni egy kis lelki feltöltődésért.

Rorate, azaz adventi hajnali misékre várják a Belvárosi Plébánia közösségének tagjait december 22-ig, hétfőtől szombatig fél 7 órára a Székesegyházba.

Az Egyházmegyei Karitás december 11. és 17. között tartja hagyományos karácsonyi jótékonyági vásárát a szegedi Dugonics téri Nagyáruház földszintjén, melynek bevételeiből rászoruló családoknak vásárolnak téli tüzelőt. Itt találnak gazdára az őszi alkotóházak során készült ajándéktárgyak. A december 11-én, kedden 14 órakor kezdődő megnyitóra minden érdeklődőt szeretettel vár a Karitás.

A CsaládEgyetem következő eseménye december 13-án, csütörtökön 18 és 20 óra között lesz a Katolikus Házban (Dugonics tér 12.). Nagyszülőnek lenni - Jó együtt lenni az unokákkal! című beszélgetésen a nagyszülői lét örömeiről és kihívásairól Erhardt Gyula és Krisztina (11 unoka nagyszülei) tart interaktív előadást. Részvételi szándékát a csaladegyetem.hu honlapon található űrlap kitöltésével kérjük jelezni a szervezők.

Az Ópusztaszeri Nemzeti Történelmi Emlékparkba december 14-én, pénteken ünnepi eseményre várják az érdeklődőket. A Magyarok Karácsonya alkalmából a nemzet karácsonyfájánál beszédet mond Farkas Sándor, az Agrárminisztérium parlamenti államtitkára, miniszterhelyettes. A 10 órakor kezdődő ünnepség keretében a kisteleki betlehemezők Jézus születése című betlehemes játék mellett „Családi színház háromtól százhárom éveseknek” címmel Levente Péter előadása is látható lesz. Ezen a napon nyílik meg „A trianoni békediktátum emlékezete – képekben és tárgyokban” című időszakos kiállítás is az Ópusztaszeri Nemzeti Történelmi Emlékparkban.

Nagy érdeklődés kíséri a Szegedi Dóm Látogatóközpont adventi kulissza sétáit, melynek következő eseménye december 14-én, pénteken 19 és 21 óra között lesz.

Éjszakai toronynyitásra várják az érdeklődőket a Szegedi Dóm Látogatóközpont munkatársai december 15-én, szombaton. Az esemény - amely regisztrációhoz nem kötött -, 17 és 22 óra között lesz. Jegyek a látogatóközpont jegypénztárában kaphatók, egységesen 800 forintért.

A Belvárosi Plébánia szervezésében minden hónap harmadik vasárnapján, 16 órától várják a plébánia közösségéhez tartozó kisgyermekes családokat az óvodások miséjére a Katolikus Házba (Dugonics tér 12.). A következő alkalom december 16-án lesz.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.